

Sztandar LUDU

Cena 3 zł.

LUBLIN

PIĄTEK, 16 GRUDNIA 1949 R.
ROK V NR 346 (1626)

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Praca twórcza najwyższą dumą i zaszczytem człowieka Prezydent R. P. dekoruje orderami „Sztandar Pracy” szeregi racjonalizatorów, przodowników pracy wyższych oficerów WP, inżynierów, techników pracowników nauki, kultury i sztuki

WARSZAWA (PAP) Dnia 15 bm. w dniu pierwszej rocznicy zjednoczenia partii robotniczych Prezydent Rzeczypospolitej udekorował orderami „Sztandar Pracy” 1-ej i 2-ej klasy szeregi racjonalizatorów, przodowników pracy, wyższych oficerów W.P., inżynierów i techników oraz pracowników nauki, kultury i sztuki.

W uroczystości, która odbyła się, w sali Rady Państwa wzięli udział członkowie Rady Państwa oraz członkowie Biura Politycznego KC PZPR.

Wręczając ordera ob. Prezydent powiedział:

„Oznaczenia nadawane w Polsce przedwojennej, rzadko związane były z zasługami z tytułu pracy, a już w żadnym razie nie dotyczyły zwykłych robotników. Uznanie dla ofiarnego, twórczego, indywidualnego wysiłku, który składa się na dobro ogółu - społeczne, może znaleźć swój właściwy wyraz dopiero w warunkach demokracji ludowej. Dopiero bowiem w tym nowym ustroju społecznym, praca twórcza człowieka przestaje być obiektem wyzysku, spekulacji, niewoli.

Tam, gdzie panują kapitaliści, praca człowieka zatracą swą godność społeczną, ludzką, zamienia się w element stosunku rynkowego „kupno - sprzedaż”. Podstawą jej ceny jest tylko to, jaki daje zysk kapitaliście.

Dopiero po przepędzeniu kapitalistów, wyzyskiwaczy pracy ludzkiej, spekulujących dobrem ogółu - społecznym, które praca ta tworzy, zmienia się zasadniczo w społeczeństwo samostanek do twórczej pracy człowieka. Przywrócona zostaje indywidualnej pracy człowieka najwyższa godność społeczna i najwyższy szacunek narodu.

Indywidualny wysiłek twórczy splata się jak najściślej i bezpośrednio z ogólnym - społecznym procesem twórczym, który stanowi o sile, o rozwoju, o wzroście całego narodu, o rozkwicie jego dobrobytu, jego kultury i jego wkładu w skarbnicę ogólnoludzką postępu. Praca staje się nie tylko łącznikiem między jednostką i społeczeństwem, ale staje się wyrazem twórczego stosunku między człowiekiem i jego społecznością, staje się sprawdzianem społecznej wartości każdego indywidualnego twórcy, miarą jego patriotyzmu.

Jak żołnierz, który w chwili

**Wysokie odznaczenie
przewodniczącego CRZZ
Aleksandra Zawadzkiego**

WARSZAWA (PAP) W związku z 50 rocznicą urodzin, w uznaniu wybitnych zasług w pracy społeczno - politycznej i w dziele budownictwa Polski Ludowej, Prezydent R.P. nadał gen. Aleksandrowi Zawadzkiemu, sekretarzowi KC PZPR i przewodniczącemu CRZZ, order „Sztandar Pracy” 1-ej klasy.

zagrożenia niepodległości swego kraju bohatersko przelewając swą krew, lub oddając swe życie wyraża gotowość obrony czci i honoru swego kraju, tak w życiu powszednim człowiek swym wysiłkiem twórczym składa narodowi codzienną daninę uczuć, swój wkład w jego siłę i wielkość, w jego proces rozwojowy, w jego teraźniejszość i przyszłość.

Dlatego też praca twórcza staje się najwyższą dumą i zaszczytem człowieka, tak jak najwyższą dumą i zaszczytem żołnierza-patrioty jest obrona niepodległości swego ojczystego kraju. Przez swą pracę twórczą człowiek nie tylko spełnia swój obowiązek społeczny, ale kształtuje, tworzy swój naród, tak samo jak naród tworzy człowieka, formując w nim od dzieciństwa talenty twórcze, przekazując mu wiedzę i doświadczenia minionych pokoleń. Praca to najwyższy dar każdego pojedynczego człowieka i jedyne źródło bogactwa całego narodu, jego siły, jego wielkości, jego znaczenia w społeczności ogólnoludzkiej. Nie wszyscy zdają sobie z tego sprawę. Uświadomić to wszystkim jest naszym obowiązkiem.

Polska Ludowa czynić będzie wszystko, aby pracy twórczej swych obywateli nadać godność najwyższą, otoczyć ją uznaniem i szacunkiem, podnieść do należnego jej poziomu — zaszczytnej służby społecznej, wkładu w ogólny dobrobyt i kulturę narodu, w życiodajne źródło jego coraz szerszego wzrostu i rozkwitu.

Dzisiejsza uroczystość wręczenia nowego zaszczytnego odznaczenia, ustanowionego przez władzę ludową w celu wyróżnienia tych, którzy przodują w pracy na różnych odcinkach wielkiego ogólnonarodowego frontu walki o nową wydajność pracy, nie jest więc zwykłą tego rodzaju uroczystością.

Nie przypadkowo połączona została ona z rocznicą, która symbolizuje jedność klasy robotniczej. Kongres Zjednoczeniowy bowiem od którego dziś właśnie upływa rok, stał się wielkim przełomem nie tylko w życiu klasy robotniczej, ale i całego narodu. Jedność klasy robotniczej scementowała i pogłębiła jedność wszystkich ludzi pracujących w Polsce, budując w nich entuzjazm i zapał twórczy, podnosząc ogólną wydajność

pracy, nadając jej właściwe znaczenie. Dlatego właśnie uznanie, które pragniemy dziś wyrazić przodującej, twórczej pracy obywateli, odznaczonych orderem „Sztandar Pracy”, wiąże się naturalnie z tym wielkim przełomem społeczno-politycznym, którego wyrazem był historyczny Kongres Jedności Klasy Robotniczej.

Rola przodująca klasy robotniczej w wyzwoleniu pracy z niewoli kapitalistycznej, w przywróceniu jej godności społecznej w Polsce Ludowej, jest dziś zrozumiała i jasna dla całego narodu. Kongres Jedności Klasy Robotniczej był właśnie tym historycznym przełomem, który utorował narodowi jasną drogę w przyszłość, pogłębił świadomość kierunku naszej ogólnospołecznej pracy twórczej. Wzbuził on przez to wiarę w przyszłość wśród milionów prostych ludzi, rozświetlił horyzonty, ożywił zapał w sercach ludzkich, podniósł godność człowieka pracującego i czcził otoczył jego twórczy wysiłek.

Wyrazem tego zapału jest np. fakt przekroczenia zadeklarowanych przez klasę robotniczą zadań na budowę wspólnego domu partyjnego. Zadeklarowano wówczas zebranie miliarda złotych, zebrano do dnia dzisiejszego 1.850.000.000 złotych i niewątpliwie osiągnięta zostanie suma 2 miliardów. Oczywiście nie jest to jedyny i nie najbardziej znamienity fakt. Wyrazem tego zapału jest oczywiście olbrzymi wzrost współzawodnictwa pracy, masowe formy tego współzawodnictwa, wielki wzrost wysiłków racjonalizatorów, robotników — wynalazców, którzy tworzą nowe formy, nowe sposoby naszej produkcji ogólnonarodowej.

Polska Zjednoczona Partia Robotnicza staje się przewodniczką tych wszystkich ludzi pracujących, partyjnych i bezpartyjnych, pracowników fizycznych i umysłowych, robotników, chłopów i inteligencji pracującej w marszu ku nowemu, lepszym warunkom życia, w marszu do nowego ustroju społecznego, w marszu do socjalizmu. Bo dopiero socjalizm tworzy warunki pełnego wyzwolenia człowieka i czyni jego pracę twórczą przedmiotem dumy i szacunku, źródłem bohaterstwa i patriotyzmu, wyrazem najwyższej czci i honoru.

Socjalizm przetwarza swym wysiłkiem twórczym w rzeczywistość już dziś przodujący lud naszemu narodu — przodownicy pracy, entuzjaści współzawodnictwa, racjonalizatorzy, wynalazcy — ta wielka armia twór

Chłopka Regina Mazur pisze do Generalissimusa Stalina

WARSZAWA, (PAP). — Kobiecy polskie wysyłają setki listów i adresów do Józefa Stalina, w których składają mu najserdeczniejsze życzenia oraz wyrażają wdzięczność za wyzwolenie ojczyzny przez Armię Radziecką i pomoc Związku Radzieckiego w budowaniu nowej szczęśliwej Polski.

REGINA MAZUR ze wsi Osiek, pow. olawskiego pisze między inn.:

„Kochany Towarzyszu Stalin! Życzę Towarzyszowi długiego zdrowia

i pomyślności, bo jakby nie Wy i Wasza Partia, to by mi już dawno nie żyli, albo by mi byli we wielkim nieszczęściu i nędzy...

... Dzięki Towarzyszowi Stalinowi, jak nas wyzwoliła Armia Radziecka, to my mieli wielką radość, jak my zobaczyli wojsko radzieckie w naszej wsi. Pojechali my wtedy na Ziemię Odzyskaną i tu my dostaliśmy gospodarke 9 ha i żyje się nam dość dobrze. Jesteśmy z tego bardzo zadowoleni. Ja jestem agitatorką i wszystkim ludziom mówię, co nam dał Związek Radziecki i Towarzysz Stalin. Takich rodzin jak my jest w Polsce tysiące, co zawdzięczają Towarzyszowi ocalenie i oni ze mną życzą Towarzyszowi długiego życia i pomyślnej pracy, żeby już nigdy nie było na świecie wojny, wyzysku i nędzy i żeby wszyscy robotnicy i chłopcy byli braćmi i szli za Towarzyszą przykładem.

MAZUR REGINA

wieś Osiek, gm. Godzikowice,
pow. Olawa.

Do Redakcji »Trybuny Ludu«

Komitet Centralny PZPR przesyła zespołowi Pracowników „Trybuny Ludu” pozdrowienia z okazji rocznicy powstania Centralnego Organu partii.

Upłynął rok pracy „Trybuny ludu”, rok pracy całej prasy naszej zjednoczonej partii. W ciągu tego roku prasa partyjna z „Trybuną Ludu” na czele wniosła nie mały wkład do dzieła wzmocnienia spójności ideologicznej, ubojowienia i podniesienia aktywności naszej partii.

W obliczu nowych wielkich zadań, które stoją przed naszą partią, wierzymy, że prasa partyjna jeszcze ostrzej zwalczać będzie wrogów Polski Ludowej, jeszcze śmieiej korzystać będzie z oręża krytyki i samokrytyki, jeszcze bardziej wzmocni swą pracę wychowawczą - organizacyjną, jeszcze bardziej pogłębi więź partyjną z najszerszymi masami.

**Przewodniczący KC PZPR
Bolesław Bierut**

NIEMIECKA REPUBLIKA DEMOKRATYCZNA czynnikiem pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego Oświadczenie ministra Wyszyńskiego po przybyciu do Berlina

BERLIN (PAP) — Do Berlina przybył minister spraw zagranicznych ZSRR Wyszyński, który złożył wobec przedstawicieli prasy następujące oświadczenie:

„Niemcy przeżywają znamienity okres. Utworzenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej oznacza początek nowego etapu historycznego w życiu narodu niemieckiego. Gdy w zachodnich strefach Niemiec pod kierownictwem imperializmu światowego organizowane są siły reakcji i czyni się wysiłki, zmierzające do restauracji niemieckiego kapitalizmu monopolistycznego i władzy militarystów, do przekształcenia Niemiec w chodnic w bazę agresji — tu, w Niemieckiej Republice Demokratycznej zakłada się podwaliny pod jednolite, demokratyczne i miłujące pokój Niemcy. Historyczne i międzynarodowe znaczenie utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej ujawnił w sposób genialny w swym piśmie powitalnym do prezydenta Niemieckiej Republiki Demokratycznej pana Wilhelma Piecka i premiera pana Otto Grotewohla — szef Rządu Radzieckiego Stalin. Utworzenie Republiki Niemieckiej, demokratycznej i miłującej pokój, jak

powiedział w tym liście Stalin — stanowi punkt zwrotny w dziejach Europy.

Utworzenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej oznacza powstanie w Europie nowego państwa, które weszło na szlak walki o pokój i przyjaźń między narodami.

Istnienie w centrum Europy niemieckiego państwa demokratycznego, dążącego do pokojowych i przyjaznych stosunków z innymi miłującymi pokój państwami stanowi niezwykle potężny czynnik pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego. Istnienie miłujących pokój Niemiec demokratycznych obok Związku Radzieckiego, konsekwentnego i stanowczego bojownika o pokój i wolność narodów, wyklucza, jak wskazał premier rady ministrów Związku Radzieckiego Stalin „możliwość nowych wojen w Europie, kładzie kres przelewom krwi w Europie i uniemożliwia ujarzmienie krajów europejskich przez imperialistów światą”.

Bolesław Bierut

Zwycięski wódz nowej epoki

Fragmenty artykułu z Nr 6 »Nowych Dróg«, poświęconego
70 rocznicy urodzin Generalissimusa Józefa Stalina

Stalin... imię to wyrosło na przełomie dwóch epok. Ginąca — doprowadziła do największego pognębienia człowieka. Nowa — rozpłomienia się coraz potężniejszym blaskiem zwycięstwa jego wolności. Imię Stalina jest symbolem tego zwycięstwa.

Stając na czele wszystkich uciskanych i wyzyskiwanych w walce o obalenie tyranii imperialistycznej, realizując w tej walce sojusz robotników z chłopstwem pracującym i masami ludowymi, prowadzącymi walkę narodowo-wyzwoleńczą — partia proletariatu wznosi sztandar wyzwolenia w imieniu olbrzymiej większości społeczeństwa przeciwko jego znikomej mniejszości. Hegemonia klasy robotniczej zmierza do realizacji przez proletariatus wielkiej misji rewolucyjnej w celu zmiany stosunków społecznych w interesie olbrzymiej większości ludzi na całym świecie i zbudowania społeczeństwa socjalistycznego. Oczyścić ludzkości drogę rozwoju i twórczego postępu przez zerwanie z niej kajdan klasowego ucisku i wyzysku, zbudować społeczeństwo bezklasowe — oto cel rewolucji proletariackiej, oto podstawowe i naczelnne zadanie programowe dyktatury proletariatu. Poprzez dyktaturę proletariatu realizują się dążenia wyzwolenia całego ludu pracującego, wszystkich uciskanych i wyzyskiwanych.

Hegemonia proletariatu jest rewolucyjnym przeciwstawieniem się dotychczasowej hegemonii burżuazji, która narzuciła ludzkości dyktaturę imperializmu. Imperializm skupia pod swą władzą nie tylko potężne środki gospodarcze. Dysponuje on również aparatem państwowym i zespołem środków politycznych, w których wielostronne formy oszustwa splatają się na przemian z metodami bezlitosnego terroru i gwałtu. Przy pomocy oszustwa i gwałtu burżuazja imperialistyczna sprawuje swą hegemonię nad olbrzymią większością wyzyskiwanych i tyranizowanych przez nią ludzi.

Wysadzając w powietrze całą nadbudowę społeczną, która strzegła i chroniła ustrój tyranii i wyzysku, głosząc, że jest to ustrój niezmieniony i nienaruszalny — klasa robotnicza pomaga podnieść się i wyprostować wszystkich pognębionych i uciemiężonych, wszystkim dźwigającym jarzmo burżuazyjnego ustroju społecznego.

Towarzysz Stalin mówił w 10 rocznicę Rewolucji Październikowej:

„W przeszłości rewolucje kończyły się zazwyczaj zastąpieniem usterki rządów jednej grupy wyzyskiwaczy inną grupą wyzyskiwaczy. Wyzyskiwacze zmieniali się, wyzysk pozostawał”.

Tak się rzecz miała podczas wyzwoleńczych ruchów niewolników. Tak się rzecz miała w okresie powstania chłopów pańszczyźnianych. Tak się rzecz miała w okresie znanych „wielkich” rewolucji w Anglii, we Francji, w Niemczech. Nie mówię o Komunie Paryskiej, która była pierwszą, pełną chwały, bohaterską, aczkolwiek nie uświęconą powodzeniem, próbą proletariatu zwrócenia historii przeciw kapitalizmowi.

Rewolucja Październikowa różni się zasadniczo od tych rewolu-

cji. Stawia sobie ona za cel nie zastąpienie jednej formy wyzysku inną formą wyzysku, jednej grupy wyzyskiwaczy inną grupą wyzyskiwaczy, lecz zniesienie wszelkiego wyzysku człowieka przez człowieka, zniesienie wszelkich grup wyzyskiwaczy, ustanowienie dyktatury proletariatu, ustanowienie władzy najrewolucyjniejszej klasy ze wszystkich klas uciskanych, jakie istniały dotychczas, zorganizowanie nowego, bezklasowego społeczeństwa socjalistycznego.

Właśnie dlatego „zwycięstwo Rewolucji Październikowej” oznacza gruntowny przełom w historii ludzkości, gruntowny przełom w losach dziejowych kapitalizmu światowego, gruntowny przełom w ruchu wyzwoleniczym proletariatu światowego, gruntowny przełom w sposobach walki i formach organizacji w życiu codziennym i tradycjach, w kulturze i ideologii mas wyzyskiwanych całego świata”. (J. Stalin, „Zagadnienia leninizmu” str. 184).

Rewolucja Proletariacka, to zn. rewolucja socjalistyczna, oznacza narodziny nowej ery w dziejach ludzkości, ponieważ wprowadza ona gruntowny przełom w całokształcie stosunków społecznych: ekonomicznych, politycznych, kulturalnych i ideologicznych, wprowadza gruntowny przełom w życiu mas pracujących i w życiu codziennym każdego człowieka. Rewolucja proletariacka to rewolucja, w której proletariatus obejmuje przewodnictwo w walce wszystkich uciskanych i wyzyskiwanych o nowy, lepszy ustrój społeczny w walce o nową erę dziejów ludzkich.

Formą polityczną stosunków społecznych w okresie przejściowym od starego do nowego ustroju, od kapitalizmu do socjalizmu jest państwo dyktatury proletariatu.

Teorię i taktykę rewolucji proletariackiej w ogóle i dyktatury proletariatu w szczególności wypracowali i nakreślili Lenin i Stalin. W myśl tej teorii i taktyki organizowali siły do walki rewolucyjnej i kierownictwo tą walką.

Dokoła pojęcia „dyktatury proletariatu” wytworzyło się wiele błędnych poglądów i nieporozumień, między innymi również u nas w Polsce. Dlatego celowym będzie powołać się na kilka określeń Lenina i Stalina, nie pozostawiających żadnych wątpliwości.

Dyktatura proletariatu — to władza rewolucyjna, opierająca się na przemocy nad burżuazją. Oto, co mówi Lenin:

„Dyktatura proletariatu nie jest zakończeniem walki klasowej, lecz jest jej kontynuowaniem w nowych formach. Dyktatura proletariatu jest to walka klasowa proletariatu, który zwyciężył i wziął w swe ręce władzę polityczną, walka przeciw burżuazji zwyciężonej, ale nie unicestwionej, która nie przestała istnieć i nie przestała stawiać opór, która spotęgowała swój opór”. (W. Lenin — przedmowa do przemówienia „O oszukiwaniu ludu za pomocą hasła” dzieła, tom XXIV str. 311).

Należy zwrócić uwagę, że i u nas w Polsce po zwycięstwie władzy ludowej, w której hegemonem jest proletariatus, walka klasowa nie znikła, lecz trwa w nowych formach, ponieważ klasy reakcyjne — zwyciężone, ale nie unicestwione, nie przestały stawiać oporu, a

nawet potęgują ten opór, zmieniając jego formy.

„Dyktatura proletariatu — mówi dalej Lenin — jest to szczególnie na forma sojuszu klasowego między proletariatem, awangardą ludu pracującego i licznymi nieproletariackimi warstwami ludu pracującego (drobnomieszczaństwo, drobni posiadacze, chłopstwo, inteligencja itd.) lub ich większością, sojuszu przeciw kapitałowi, sojuszu, mającego na celu zupełne obalenie kapitału, całkowite zdławienie oporu burżuazji i prób restauracji z jej strony, sojuszu mającego na celu ostateczne stworzenie i utrwalenie socjalizmu”.

Należy zwrócić uwagę, że i u nas w Polsce władza ludowa opiera się na sojuszu klasy robotniczej z nieproletariackimi warstwami ludu pracującego, sojuszu, którego cele nie różnią się od sformułowanych wyżej przez Lenina.

I wreszcie:

„Dyktatura proletariatu... — mówi Lenin — nie jest tylko przemocą nad wyzyskiwaczami i nie jest nawet głównie przemocą. Ekonomiczną podstawą tej przemocy rewolucyjnej, rękojmnią jej żywotności i powodzenia jest to, że proletariatus reprezentuje i urzeczywistnia wyższy typ społecznej organizacji pracy w porównaniu z kapitalizmem. W tym tkwi sedno rzeczy. W tym tkwi źródło siły i rękojmnia niechybnego, całkowitego zwycięstwa”. (W. Lenin „Dzieła wybrane”, tom II).

Na czym polega wyższy — w porównaniu z kapitalizmem — typ społecznej organizacji pracy? Na socjalistycznych formach władania środkami produkcji, na planowym regulowaniu procesów gospodarczych, na socjalistycznych metodach pracy, opartych o współzawodnictwo, niemożliwe w ustroju kapitalistycznym.

Takie cele postawiła i urzeczywistnia budując fundamenty socjalizmu władza ludowa w Polsce.

„Dyktatura proletariatu — mówi tow. Stalin — jest narzędziem rewolucji proletariackiej, jej organem, jej najważniejszym punktem oparcia, powołanym do życia po to, aby po pierwsze, zgnieść opór obalonych wyzyskiwaczy i utrwalić swe zdobycze, po drugie, doprowadzić rewolucję, proletariacką do końca, doprowadzić rewolucję do zupełnego zwycięstwa socjalizmu”. (J. Stalin, „Zagadnienia leninizmu”).

Dzięki zwycięstwu rewolucji proletariackiej i dyktatury proletariatu w ZSRR, dzięki pomocy Stalina i narodu radzieckiego — Polska i inne państwa wyzwolone przez Armię Radziecką z przemocy imperialistycznych najeźdźców hitlerowskich mogą realizować dziś funkcję dyktatury proletariatu w formie demokracji ludowej.

Demokracja ludowa jest olbrzymim osiągnięciem historycznym, które naród nasz i narody krajów wyzwolonych przez Armię Radziecką zawdzięczają zwycięstwu dyktatury proletariatu w ZSRR, dokonaniem pod kierownictwem partii Lenina i Stalina. Demokracja ludowa, u-

macniając kierowniczą rolę polskiej klasy robotniczej, zabezpieczy niezłomnie narodowi polskiemu zwycięstwo socjalizmu w Polsce.

O zwycięstwie tym możemy mówić z tak głębokim przekonaniem i wiarą właśnie dlatego, że mamy przed sobą historyczne doświadczenie oraz wzór drogi i walki, którą kierowali Lenin i Stalin, a która doprowadziła do zwycięstwa socjalizmu w ZSRR. Doświadczenie historyczne ostatnich dziesięcioleci potwierdziło w pełni słuszność teorii marksizmu-leninizmu, po twierdziło ogromną doniosłość zgodności idei naukowej z praktyką rewolucyjną, kształtując zaś naszą świadomość w duchu wielkiej rewolucyjnej ideologii proletariatu — ideologii nowej epoki — dało nam niezawodną busolę w codziennej pracy praktycznej.

* * *

Wielka Rewolucja Październikowa stworzyła epokowy zwrot w dotychczasowym rozwoju historii świata. Mierzyć jej znaczenie ramami narodowymi czy geograficznymi byłoby wielkim błędem. Nie oceniały jej bynajmniej w podobny sposób zjednoczone przeciw niej siły klasowe, broniące systemu imperialistycznego, w którym rewolucja proletariacka uczyniła potężny wyłom.

Próby likwidacji „wyłomu” podejmowane w latach 1919 — 1921 przez koalicję imperialistyczną „14 państw” skończyły się niepowodzeniem i musiały być zaniechane, gdy front zaczął trzeszczeć w wielu ogniskach. Pozostawała wówczas nadzieja, że pierwsza w świecie dyktatura proletariatu nie utrzyma się wobec trudności, zarówno wewnętrznych, jak i organizowanych planowo przez otoczenie niekapitalistyczne. Okazało się, że dyktatura proletariatu potrafiła nie tylko sprostać wszystkim trudnościom, ale w walce z nimi umacniała się, hartowała, urastała w potęgę. W ciągu 15 lat z kraju zacołanego ekonomicznie uczyniła kraj kwitnący i społeczeństwo zwarte, rosnące, jednolite, rozwijające swą nową kulturę i gospodarkę socjalistyczną w tempie niespotykanych dotychczas w dziejach. Wówczas misje likwidacji „wyłomu” podjęła najbardziej agresywna i buńczuczna „oś faszystowska”, podszczuwana w tym kierunku skrycie przez rządy innych państw imperialistycznych. Próba skończyła się słomianą katastrofą i rozgromem agresorów, a „wyłom” we fronsie rozszerzył się znacznie. Nie ulega wątpliwości, że wszelkie nowe tego rodzaju próby musiałyby się skończyć ostatecznym załamaniem się całego frontu imperialistycznego.

Siłą kierującą zwycięską rewolucją, utrwaleniem dyktatury proletariatu oraz jej wszystkimi zdobyczami była partia leninowska. Towarzysz Stalin mówił w przytoczonej wyżej cytacie, że od chwili zwycięstwa rewolucji „partia nasza z siły na rodowej przekształciła się w siłę, w przeważną mierze, międzynarodową”.

Jakże głęboko trafne okazały się te słowa w świetle doświadczenia minionego okresu, jakże trafnie odzwierciedlają dzisiejszą rolę WKP(b). Partia zbudowana przez Lenina i Stalina jest wzorem partii proletariackiej, która potrafiła skupić pod swym sztandarem wiele milionowe masy pracujące i zyskać wśród nich najwyższy autorytet i bezgraniczne zaufanie. Jest ona wzorem partii, która zawsze wysoko nosiła sztandar internacjonalizmu, nie szczędząc sił, aby wzmacniać i rozszerzać związek mas pracujących całego świata. Rolę partii, uczucia i przywiązanie jakie budzi ona w swych ofiarnych, zwartych, bojowych szeregach wyraził towarzysz Stalin nad trumną Lenina, składając w imieniu partii wielką przysięgę porywającą do dalszych czynów.

„My, komuniści — jesteśmy ludźmi szczególnego pokroju. Skrojeni jesteśmy ze szczególnego materiału. Stanowimy armię wielkiego stratega proletariackiego, armię towarzysza Lenina. Nie ma nic chlubniejszego ponad zaszczyt należenia do tej armii. Nie ma nic chlubniejszego ponad miłano członka partii, której twórcą i kierownikiem jest towarzysz Lenin”.

(Historia WKP(b) krótki kurs)

Tak jak Lenin, strzeże towarzysz Stalin ponad wszystko czystości ideologicznej partii, uczy ją poznawać naukę marksizmu — leninizmu i wiązać ją z praktyką rewolucyjną. Uczy ją walczyć z wszelkimi odchyleniami ideologicznymi, z oportunistycznym, z sekciarstwem i frakcyjnością. Szczególną troską otacza sprawę jak najbliższej codziennej łączności organizacji partyjnych z bezpartyjnymi masami robotników i chłopów. Budzi w partii czujność rewolucyjną i przekazuje jej swoją wielką wiedzę stratega, umiającego stosować elastyczną, przemysłową taktykę w oparciu o dokładną analizę konkretnych warunków akcji. Pod kierownictwem towarzysza Stalina WKP(b), ani na chwilę nie traciła z oczu perspektywy międzynarodowej i związku swych zadań z wielką ideą wyzwolenia, która nurtowała coraz silniej w sercach i umysłach milionów ludzi uciskanych i wyzyskiwanych we wszystkich krajach świata. Im silniej występowały skutki ogólnego kryzysu, którym dotknięty jest cały system gospodarki kapitalistycznej — tym wyraźniejszy stawał się dla mas pracujących międzynarodowy charakter Rewolucji Październikowej, jej wielkie przełomowe i ogólnowsiatkowe znaczenie.

Podkreślając nieustannie olbrzymie znaczenie teorii dla prawidłowego kierowania ruchem robotniczym, dla uniknięcia błędów w polityce, dla słusznej oceny wydarzeń i trafnego przewidywania ich rozwoju — towarzysz Stalin przestrzegał przed książkowym, doktrynerskim, sztywnym jej traktowaniem.

„Opanować teorię marksistów (Ciąg dalszy na str. 3-ej).”

Bolesław Bierut

Zwycięski wódz nowej epoki

(Ciąg dalszy ze str. 2)

sko - leninowską — znaczy to umieć... wzbogacać ją w nowe twierdzenia i wnioski, umieć ją rozwijać i posuwać naprzód nie cofając się przed tym, by — biorąc za punkt wyjścia istotę teorii — zastąpić niektóre już przestarzałe jej twierdzenia i wnioski nowymi twierdzeniami i wnioskami, odpowiadającymi nowej sytuacji dziejowej.

Teoria marksistowsko - leninowska nie jest dogmatem, lecz wytyczną działania". (Historia WKP(b), krótki kurs).

Po śmierci Lenina trockiści i prawicowi oportuniści pod pozorem obrony teoretycznych założeń marksizmu - leninizmu, które najwulgarniej wypaczali — usiłowali podważyć wewnętrzną spójność partii i wzbudzić nieufność do jej kierownictwa. Gdy zmieniająca się sytuacja wymagała zmiany planu strategicznego, gdy od etapu odbudowy gospodarczej partia przechodziła do planowego budowania społeczeństwa socjalistycznego — trockiści przeciwstawili wysiłkom partii „argumenty” o niemożności zbudowania socjalizmu w jednym kraju zwłaszcza tak zacofanym ekonomicznie jak Rosja.

Cóż było podłożem tej argumentacji, która okazała się nie tylko tchórzliwym panikarstwem i niewiarą w siły klasy robotniczej ale i zamaskowaną dywersją, mającą na celu podważenie od wewnątrz państwa proletariackiego? Podłożem było fałszywe ujęcie istoty sojuszu robotniczo - chłopskiego po zwycięstwie rewolucji proletariackiej, fałszywe ujęcie istoty hegemonii klasy robotniczej w socjalistycznej przebudowie warunków życia szerokich proletariackich i półproletariackich warstw ludu pracującego. Towarzysz Stalin rozbił te usiłowania trockizmu, ujawnił ich obojętne, oportunistyczne podłoże i rozwinął dalej leninowską teorię o możliwości i konieczności budowy socjalizmu w ZSRR. „Proces odpadania od imperializmu szeregu nowych krajów — pisał towarzysz Stalin — odbywał się będzie tym prędzej i gruntowniej, im gruntowniej wzmacniać się będzie socjalizm w pierwszym zwycięskim kraju”. Zadanie budowy socjalizmu postawione zostało przez towarzysza Stalina jako zadanie umacniania przesłanek rewolucji światowej. Stalinowski plan strategiczny nigdy nie tracił związku z sytuacją międzynarodową, z rolą ZSRR jako awangardy i hegemonu światowego ruchu wyzwolenie. Ale rozszerzanie wyłomu w światowym froncie imperialistycznym proletariacki ZSRR mógł przeprowadzić w ówczesnej sytuacji tylko budując socjalizm.

Gdy partia przystąpiła do planowej przebudowy gospodarczej wysuwając hasło szybkiego uprzemysłowienia kraju w oparciu o nowoczesną technikę — prawicowi oportuniści we wspólnym bloku z niedobitkami trockistowskimi znów usiłowali podnieść panikę i podważyć wewnętrzną spójność partii, wysuwając zgnięte argumenty o nierealności planu socjalistycznej przebudowy przemysłu, o niemożności socjalistycznej rozbudowy

karłowatej gospodarki chłopskiej. Towarzysz Stalin rozbił te usiłowania i rozwinął dalej leninowską teorię o charakterze i zadaniach budownictwa socjalistycznego, o środkach socjalistycznej przebudowy wsi na podstawie kolektywizacji i mechanizacji drobnego rolnictwa, oraz wyrugowania elementów kapitalistycznych z gospodarki wiejskiej: „kluczem do rekonstrukcji gospodarki rolnej jest szybkie tempo rozwoju naszego przemysłu” — wskazywał towarzysz Stalin w r. 1929.

„A w kilka miesięcy później — pisał w artykule „Rok wielkiego przełomu”.

„Stajemy się krajem metalu, krajem automobilizacji, krajem traktoryzacji. I gdy posadzimy ZSRR na automobil a chłopów na traktor — wtedy niechaj spróbują nas dogonić szanowni kapitaliści, chętni do swojej „cywilizacji”. Zobaczymy jeszcze które kraje będzie można wówać „zaliczyć”, do zacofanych, które zaś do przodujących”. (J. Stalin — „Zagadnienia leninizmu”, str. 281).

Oportunistyczne obawy i zgnięte argumenty, kapitulantom obalała klasa robotnicza ZSRR, kręcąc plany, rozwijając współzawodnictwo, przyspieszając tempo budownictwa, które prawicowcy i trockiści uważali za nieosiągalne.

Rozwój ekonomiki kraju w drodze planowego budownictwa socjalistycznego przekształcił ZSRR w kraj przodujący, w samodzielny i potężny bastion przemysłu, „niezależny od kaprysów kapitalizmu światowego”. Rozwój kolektywnej gospodarki rolnej stworzył podstawę ekonomiczną i organizacyjną dla usunięcia odwiecznego przeciwieństwa między wsią i miastem, podniesienia poziomu życia mieszkańców wsi do poziomu bytu i kultury mieszkańców miast. Wzmocniło to moralno - polityczną jedność całego społeczeństwa radzieckiego.

Wszystkie te wyniki razem wzięte podniosły warunki obronności kraju, umożliwiły zaopatrzenie Armii Czerwonej w nowoczesny sprzęt wojenny i w rezultacie zapewniły jej zwycięstwo w najbardziej trudnym i decydującym okresie — w okresie wojny z najazdem hord hitlerowskich.

Całe życie i działalność praktyczna towarzysza Stalina, tak samo jak wszystkie jego prace teoretyczne, przepełnione są najgłębszym internacjonalizmem rewolucyjnym. Jak Lenin, czuwał się towarzysz Stalin w tętno światowego ruchu rewolucyjnego i tak samo jak Lenin żywo reagował na wszystkie jego przejawy i problemy. Swą mądrą, wnikliwą radą pomagał poszczególnym partiom w ramach Międzynarodówki Komunistycznej przełamywać trudności, usuwać przeszkody, wyprostowywać przegięcia, czy, odchylenia lub wahania ideologiczne. Polski ruch robotniczy, któremu przewodziła Komunistyczna Partia Polski, a w czasie wojny — PPR, wiele zawdzięcza głębokim, troskliwym radom i pomocy towarzysza Stalina. W procesie swego dojrzewania idea-

logicznego i organizacyjnego KPP, kierując bohaterską walką polskiego proletariatu, nie uniknęła poważnych kryzysów w wyniku odchylenia w kierownictwie partyjnym od linii politycznej Międzynarodówki Komunistycznej, Towarzysz Stalin brał kilkakrotnie osobiście udział w komisji polskiej powołanej przez egzekutywę MK dla rozwiązania powstałych problemów. Jego uwagi nosiły zwykle charakter zasadniczych rozważań teoretycznych lub organizacyjnych, były one za stosowaniem nauk marksizmu - leninizmu do konkretnych spraw, jakie wysuwało życie. Tego rodzaju pomoc miała wielkie znaczenie dla rozwoju partii w organizację bojową nowego typu, taką jaką była WKP(b), w organizację wierną niezłomnie i do końca zasadom marksizmu - leninizmu.

Dzięki zwycięstwu Rewolucji Październikowej ruch robotniczy w większości krajów kapitalistycznych otrząsnął się z oporunistycznych tradycji 2-jej Międzynarodówki i stanął twardo na gruncie ideologii marksistowsko - leninowskiej. Państwo proletariackie stało się bazą i ośrodkiem światowego ruchu rewolucyjnego „którego ruch ten nigdy nie miał i wokół którego może on się teraz skupiać, organizując jednolity front rewolucyjny proletariatuszy i narodów uciskanych wszystkich krajów przeciw imperializmowi”. (Stalin).

Jako wódz światowego ruchu rewolucyjnego towarzysz Stalin wskazywał masom pracującym całego świata swą naukę, swym doświadczeniem i przykładem Partii, którą bezpośrednio kierował, przykładem WKP(b) — jasną i słuszną drogą walki.

Gdy po przewrocie hitlerowskim w Niemczech wzrosły dążenia agresywne państw faszystowskich, ZSRR nie szczędził wysiłków, aby przeciwstawić dążeniom państw napastniczych inicjatywę bezpieczeństwa zbiorowego w ramach Ligi Narodów. Pod mądrym kierownictwem towarzysza Stalina ZSRR bronił konsekwentnie pokoju i przeciwstawiał się polityce monarchistycznej, zachęcającej państwa faszystowskie do wojny. Wreszcie, widząc bezowocność wysiłków zabezpieczenia pokoju wspólnie z państwami zachodnimi — towarzysz Stalin zalecał czujność wobec usiłowań wplątania ZSRR w konflikty i wzmacnianie więzów przyjaźni z masami pracującymi zainteresowanymi w zachowaniu pokoju.

Znamiennym przykładem postawy internacjonalistycznej i dalekowzrocznej perspektywy jest przemówienie towarzysza Stalina w dwa tygodnie po napaści hitlerowskiej na ZSRR — 3 lipca 1941 roku.

„Celem tej ogólnonarodowej wojny przeciwko ciemnościom faszystowskim jest nie tylko usunięcie niebezpieczeństwa, które zawisło nad naszym krajem, ale i udzielenie pomocy wszystkim narodom Europy, jęczącym w jarzmie niemieckiego faszyzmu...” (J. Stalin — „O wielkiej wojnie narodowej Związku Radzieckiego”).

W chwili, gdy kilkadziesiąt dywizji hitlerowskich, zebranych z całej Europy i przygotowanych w ciągu 2-3 lat do napaści wtargnęło na ziemię radziecką podchodząc aż do stolicy kraju — towarzysz Stalin przewiduje spokojnie przebieg woj-

ny i stawia przed narodem radzieckim wielkie zadanie międzynarodowe — wyzwolenie z jarzma hitlerowskiego wszystkich narodów Europy.

Ileż nieugiętej woli, ileż dalekowzrocznej przenikliwości umysłu zawiera ta spokojna przewidująca postawa w chwili niewątpliwie ciężkiej dla narodu!

W wielkim, twórczym i genialnym umyśle towarzysza Stalina tażyła się głęboka wiedza polityczna z nauką i doświadczeniem niezrównanego wojskowego dowódcy. Nie jest to, sądzę, sprawą przypadku. Strategia i taktyka walk politycznych ma wiele wspólnego ze strategią i taktyką wojskową. Doświadczenie wojskowe kształtowało się u towarzysza Stalina, w procesie wojny domowej, w czasie której partia stawiała go na najbardziej zagrożonych i odpowiedzialnych odcinkach frontu. Jego cechą wybitną jest właśnie to, że umie uogólniać każde doświadczenie w jasne teoretyczne wnioski.

„Bitwy, w których wojskami radzieckimi kierował towarzysz Stalin, stanowią najwybitniejsze wzory wojennej sztuki operacyjnej” — czytamy w „Życiorysie”. Był za równo praktykiem wojny, jak i jej teoretykiem, ponieważ jest głębokim myślicielem. Wojna współczesna to przede wszystkim nauka i organizacja, jedna z dziedzin nauki społecznej. Towarzysz Stalin w dziedzinie problemów społecznych jest niewątpliwie największym uczonym i największym organizatorem, jakiego zna świat współczesny. Naród radziecki i wszystkie narody Europy zawdzięczają towarzyszowi Stalinowi zwycięstwo w ostatniej wojnie, rozgromienie hord hitlerowskich, wyzwolenie z niewoli.

Naród polski zawdzięcza mu ponadto, że Wojsko Polskie brało ramie w ramie z niezwyciężoną Armią Radziecką i przy jej boku czynny udział w tej wojnie. Dzięki towarzyszowi Stalinowi, dzięki jego wysokiej ocenie zalet bojowych naszego narodu, dzięki jego życzliwej troskliwości i wspaniałomyślności powstało Wojsko Polskie w trakcie wojny, zostało zaopatrzone w nowoczesny sprzęt wojenny, harowało się w bitwach, zdobywało doświadczenie wojenne, które dziś jest wielką zdobyczą naszego wojska.

Naród polski zawdzięcza towarzyszowi Stalinowi wielki historyczny zwrot w stosunkach między Polską i ZSRR.

Towarzysz Stalin był promotorem i realizatorem zasadniczego przełomu w stosunkach między narodem rosyjskim, ukraińskim i białoruskim a narodem polskim.

Rachunek krzywd wyrządzonych Ukraincom i Białorusinom ze strony polskich klas posiadających w ciągu kilku wieków ucisku ziem ukraińskich i białoruskich został wyrównany podczas ostatniej wojny przez ustalenie sprawiedliwej granicy, opartej na zasadach etnograficznych, tworzącej dziś nie mur obcości, lecz granicę łączącą bratnie, głęboko zaprzyjaźnione narody.

Wyrównany został również dzięki towarzyszowi Stalinowi rachunek wielowiekowych sporów i wzajemnych krzywd między narodem polskim a narodem rosyjskim, sporów, które były zresztą wykorzystywane przez siły forsujące niemiecką ekspansję na wschód wbrew istotnym interesom obydwu narodów.

Dzięki towarzyszowi Stalinowi Polska Ludowa odrodzona w nowych granicach, oparta o Odrę, Nysę i Bałtyk jest organizmem państwowym narodowo jednolitym, o zdrowej strukturze gospodarczej, o wielkich możliwościach rozwojowych.

Po uwolnieniu się z więzów kapitalistycznych, hamujących rozwój Polski, po położeniu kresu penetracji imperialistycznej, która skrzywiała i wypaczała rozwój Polski, zagrażając jej niepodległości — suwerenności Polski jest zabezpieczona.

Toteż zasługi towarzysza Stalina zarówno w dziele wskrzeszenia Polski jak i zabezpieczenia jej rozwoju, siły i rozkwitu są wiekopomne.

Dlatego towarzysz Stalin otaczany jest tak głęboką czcią i miłością w Polsce przez wszystkich ludzi pracy, przez wszystkich niekłamanych patriotów.

Znikają urazy antyrosyjskie związane z okresem ucisku carskiego i podsycane po rewolucji październikowej przez obszarników i burżuazję a w szczególności przez pilsudeczyzną i jej zbrodnicze rządy faszystowskie.

Dziś socjalistyczna kultura narodów radzieckich a przede wszystkim narodu rosyjskiego jest bodźcem do rozwoju socjalistycznej kultury polskiej opartej na najlepszych tradycjach narodu polskiego.

Dzięki tak głębokiemu przełomowi i dokonywującym się przeobrażeniom politycznym, gospodarczym i kulturalnym zostało zapoczątkowane przekształcenie się narodu polskiego z narodu szlachecko - burżuazyjnego w naród socjalistyczny, o ileż bardziej zwarty niż poprzednio, o ileż bardziej prężny, twórczy dzięki likwidowaniu sprzeczności klasowych — naród tworzący Rzeczpospolitą bardziej powszechną i bardziej wspaniałą niż kiedykolwiek w swych dziejach.

Towarzysz Stalin jest nie tylko zwycięzcą w wojnie — jest on również twórcą pokoju. Już w czasie wojny uzgadniał on za sobą trwałego powojennego współzycia narodów, niezależnie od ich ustroju, na konferencjach w Moskwie i Jałcie. Po zakończeniu wojny, w Poczdamie walczył skutecznie o utrzymanie zasad trwałego pokoju demokratycznego. Państwa imperialistyczne wkrótce sprzeniewierzyły się tym zasadom, które podpisały, weszły na drogę organizacji paktów wojennych, odbudowują w Niemczech Zachodnich nową bazę agresji.

W wyzwolonych przez Armię Radziecką krajach demokracji ludowej rozwija się przyjazna współpraca narodów między wszystkimi tymi krajami i ZSRR. Jest to współpraca twórcza i owocna dla wszystkich. Nie ma w tym współzyciu wzajemnym podziału na kraje wiel-

(Dokończenie na str. 4)

**16 h. m. mija 31 lat od utworzenia Komunistycznej Partii Polski.
Na zdjęciu odezwa Komitetu Warszawskiego KPP z czerwca 1937 r.,
wzywająca do walki z trockizmem**

KOMUNISTYCZNA PARTIA POLSKI

(Sekcja Międzynarodówki Komunistycznej)

**Do walki z trockizmem, wrogiem wolności i pokoju!
Pędźmy precz z szeregów demokracji trockistowskich agentów faszyzmu!
Towarzysze i Obywatele!**

Lud pracujący ZSRR za pomocą organów swojej władzy radzieckiej i pod kierownictwem swojej bolszewickiej partii z tow. Stalinem na czele, wykrył i zlikwidował nową bandę trockistów i szpiegów faszystowskich z Tuchaczewskim na czele, która na spółkę i pod komendą agentów Hitlera i japońskiego imperializmu uprawiała na terenie czerwonej armii sabotaż, dywersję, szpiegostwo szkodząc zamachy na wodzów ZSRR, starała się przygotować klęskę ZSRR w groźącej ze strony faszyzmu wojnie i przywrócić kapitalistyczno-faszystowską niewolę.

Zlikwidowanie tej bandy podłych szpiegów i dywersantów trockistowskich masy ludowe ZSRR uznają za swoje kolejne zwycięstwo odniesione w walce z burżuazją, bo zniszczona została wewnątrz ZSRR t. z. wewnątrz czołowego oddziału całego obozu demokratycznego, banda szpiegów ludu i agentów faszyzmu.

Towarzysze i Obywatele!

ZSRR jako jedyne państwo socjalistyczne, jest otoczone wrogami — państwami burżuazyjnymi. Dokąd ZSRR będzie jedynym państwem socjalistycznym, dotąd burżuazja będzie nasyłała swoich agentów, szpiegów i dywersantów, którzy skupiając wokół siebie resztki zlikwidowanych klas — kulaków, nepmanów, białogwardyjskich oficerów, biurokratów i trockistowskich panikierów, niewierzących w siłę ludu, będą starali się od wewnątrz szkodzić ZSRR i powrót kapitalistyczno — obszarnczej niewoli.

Obowiązkiem całego świata pracy jest pomóc jednemu państwu robotników i chłopów w wykrywaniu i tępieniu wrogów. A wróg ZSRR to faszyzm i jego agentura trockistowska we wszelkich swoich jawnych i zamaskowanych postaciach. Wspólnych wrogów ma lud pracujący — demokracja na całym świecie. Wszędzie gdzie toczy się walka demokracji z reakcją, a toczy się ona w każdym kraju, tam reakcja nasyła do obozu demokracji swoich agentów, szpiegów i sabotażystów, tam wszędzie trockizm staje posłusznym na usługi reakcji w ZSRR mordując wodzów ludu (tow. Kirowa) robotników stachanowców, chłopów kłchożników, czerwonych żołnierzy i komunistów; uprawiając sabotaż i szpiegostwo. W Hiszpanii organizują na spółkę z faszystami powstania (Katalonia), uprawiając sabotaż, dywersję i szpiegostwo. We Francji organizują razem z agentami Hitlera rozruchy i prowokacje (Cichy). W Polsce rozbijają jednolity i ludowy front walki z faszyzmem rozbijają związki zawodowe, szczują na demokrację i komunizm, prowokują, szpiegują i wysługują się faszyzmowi i delenzji.

Dlatego też walka z faszyzmem musi być jednocześnie walką z jego agentem-trockizmem.

Tę prawdę zrozumiały wolne ludy ZSRR i twardo, po bolszewicku rozprawiają się z nim. Zrozumiał tę prawdę bohaterki, zjednoczony w ludowym frontie lud hiszpański i jego rząd rozwiązując partię trockistów (POUM) i aresztując jej przywódców, którzy tak samo jak w ZSRR byli bezpośrednimi szpiegami faszyzmu. Zrozumieli tę prawdę częściowo socjaliści francuscy wykluczając trockistów ze swoich szeregów. Zrozumieli tę prawdę niestety prawicowi wodzowie II międzynarodówki P.P.S. i Bundu.

Do wściekłego ujadania na ZSRR i komunizm faszystowskich pismaków, do obrony zdradźców i szpiegów trockistowskich Zinowiewa, Sokolnikowa, Tuchaczewskiego, Putny i innych, obrony prowadzonej pod batułą Gebelsa i ober łotra Trockiego włączyły się w Polsce organy demokratyczne „Robotnik” „Dziennik Ludowy” „Folkscajtung” piórami Czapinśkiego, Zaremby, Altera i innych. Za ustawiczne

szkalowanie ZSRR i Komunizmu dostał pan Czapinśki pochwałę od organu faszyzmu „Gazety Polskiej”. Ta faszystowska pochwała i podpisywanie się organu Koca-Miedzińskiego pod artykułem jednego z przywódców PPS powinno przetrzeć oczy Czapinśkim, i Alterom.

Czapinśki, Alter, Pużak i inni muszą sobie zdać sprawę że ich obrona Trockistowskich agentów faszyzmu, że szkalowanie przez nich ZSRR i Komunizmu jest pomaganiem faszyzmowi w walce z demokracją.

Musi zrozumieć Pużak i kierownictwo robotniczego ruchu sportowego, że ich uchwała nie brania udziału w olimpiadzie robotniczej w Antwerpi i groźba wystąpienia z międzynarodówki sportowej, dlatego że robotnicy — sportowcy sowleccy biorą w niej udział — jest rozbijaniem jednolitości robotniczej. Widocznie Pużak pozardrościł Czapinśkiemu pochwały pana pułkownika Miedzińskiego.

Towarzysze i Obywatele!

Procesy Trockistów w ZSRR, areszty Trockistów w Hiszpanii, wykrywanie agentów wroga w partiach i organizacjach robotniczych i demokratycznych na całym świecie, jeszcze raz zmusza nas do wzmożenia, czujności, do oczyszczenia szeregów demokracji z agentów wroga. My komuniści nasze szeregi czystymy stale i systematycznie. Chlubimy się tym że dzięki czujności organów państwa Radzieckiego i mądrymu kierownictwu t. Stalina wykryto i zlikwidowano Zinowiewowców i Tuchaczewskich.

Tylko dzięki odważnej i bezkompromisowej walce partii komunistycznej zdemaskowano Trockiego, Doriota, Sochackiego, Żarskiego, Ostrowskiego i innych. Tylko partia, która oczyszcza swoje szeregi z agentów wroga może prowadzić politykę niezależną od burżuazji i faszyzmu.

Nie rozumieją tego niestety prawicowi wodzowie partii socjalistycznych, jak P.P.S. i Bundu, którzy przygarbili pod swoje skrzydła trockistów, którzy wysunęli trockistów na kierownicze stanowiska w Związkach Zawodowych, którzy ośmielają się wbrew przyłębym w ruchu robotniczym zwycięzcom ogłaszać za uczciwego działacza prowokatora Ostrowskiego. **Nie wolno w ruchu robotniczym uprawiać opiekunstwa nad trockistowskimi agentami faszyzmu i otwartymi prowokatorami.**

Towarzysze i Obywatele!

Oczyszczajmy partię robotniczą, związki zawodowe, organizacje demokratyczne z trockistów i agentów wroga!

Organizujmy i zawierajmy jednolity i ludowy front walki z faszyzmem i jego agentami.

Brońmy ZSRR i Hiszpanii — Najkonsekwentniejszych bojowników walki z faszyzmem i trockizmem — agentem faszyzmu!

Hańba opiekunom i protektorom kontrewolucyjnego trockizmu!

Niech żyje ZSRR — ojczyzna wszystkich pracujących!

**Niech żyje tow. Stalin — Wódz i Kierownik
wyzwoleńczej walki pracujących całego świata!**

Niech żyje Ludowa Hiszpania!

Niech żyje demokratyczny front Ludowy!

Komitet Warszawski

Komunistyczna Partia Polski

Warszawa, w Czerwcu 1937

Bolesław Bierut

Zwycięski wódz nowej epoki

(Dokończenie ze str. 3)

kie i małe, jest ono oparte na wzajemnym poszanowaniu. na wzajemnej wymianie towarów i usług, na wzajemnej pomocy i współdziałaniu. W pierwszych latach trudności żywnościowych i gospodarczych wszystkie kraje demokracji ludowej zwracały się do towarzysza Stalina z prośbą o pomoc i towarzysz Stalin nigdy pomocy tej nie odmawiał. W r. 1945 i częściowo w 1946 Polskę zagrażał głód, Związek Radziecki przyszedł nam z pomocą żywnościową. Brakowało nam wielu surowców i maszyn, aby uruchomić w pełni przemysł — towarzysz Stalin spieszył nam zawsze z przyjazną pomocą. Jest to nie tylko pomoc materialna, ale również kulturalna, polityczna i ideologiczna. Towarzysz Stalin mówił: „O przyjaźni rzeczywistej świadczą nie słowa, lecz czyny”. Kraj nasz doświadcza bardzo wielu przejawów przyjaźni i pomocy ze strony towarzysza Stalina, który ze szczególną życzliwością i troską odnosi się do naszych spraw i potrzeb, jak i do potrzeb innych zaprzyjaźnionych krajów. Jest to wyrazem jego ideowego stanowiska, tego samego stanowiska, które przebiło w jego przemówieniu w r. 1941 o obowiązku pomocy w wyzwoleniu narodom ujarzmionym. Jest to wyrazem wielkiej idei międzynarodowego braterstwa i przyjaźni, którą głosi i urzeczywistnia marksizm — leninizm.

Czy doświadczenia klęsk imperializmu, bankructwo jego za kusów, aby siłą zbrojną powstrzymać postępowy rozwój dziejów społecznych, któremu otwierała drogę Wielka Rewolucja Proletariacka, zmieniły kierunek polityki imperializmu? Nie, gdyż klasy pasożytnicze nie mogą wyzbyć się swej chciwości, swych dążeń grabieżczych, swej ideologii wyzysku i przemocy. Jakże gorączkowo i chorobliwie szarpia się one dziś — gdy idea wyzwolenia społecznego rozszerza się i rośnie pobudzając do walki uciemiężone narody — w nieprzytomnym lęku o swe istnienie i w nieprzytomnej nienawiści do ZSRR! Pogłębiający się ogólny kryzys kapitalizmu jest nieodłączny od samego systemu gospodarczego, który wciąż rodzi nowe przeciwnictwa i zaostrza stare. Wijąc się w sprzecznościach imperializm szuka nieprzytomnie ratunku w przygotowaniach wojennych, intrygach, koalicjach i nie cofa się przed zbrodnictwami planami podżegaczy wojennych, dla których pogrążenie ludzkości w nową katastrofę występuje tylko jako miarą nowych grabieży. Ale agresywnym i szaleńczym dążeniami imperializmu przeciwstawia się dziś nie tylko zorganizowana część proletariatu międzynarodowego.

Przeciwstawiają się im setki milionów ludzi we wszystkich krajach świata. Rośnie i wzmacnia się idea walki o pokój. Imię Stalina jest natchnieniem i sztandarem w walce o pokój dla setek milionów ludzi. Towarzysz Stalin walczył o pokój grożąc hordy hitlerowskie. Walczył o pokój budując socjalizm. Dziś jest wodzem światowego obozu walki o pokój i niepodległość narodów uciskanych przez imperializm, walki o nowego człowieka, o przezwyciężenie wpływów burżuazyjnych w świecie domości ludzkiej.

Sędziwy pisarz duński — Martin Andersen Nexö — pisał 10 lat temu:

„Przyszłość należy do idei, której najpiękniejszym wcieleniem jest Stalin”.

Idea ta jest socjalizm — budowanie nowego, lepszego, szczęśliwszego świata. Marksizm przeobraził ideę tę w naukę, leninizm porywał masy pracujące do walki, aby przekształcić ją w czyn w ogniu rewolucji. Stalinizm wydobyl z mas niewyczerpane zasoby twórczej, rewolucyjnej energii i pracy, wcielił ją w budownictwo socjalistyczne, zapewnił socjalizmowi zdecydowaną i wciąż rosnącą w świecie przewagę.

W zdumiewającym umyśle towarzysza Stalina skoncentrowały się doświadczenia stuletniej walki rewolucyjnej proletariatu i potężne wzloty myśli jego genialnych poprzedników. Wielki uczeń Marksa, Engelsa i Lenina rozwinął wszechstronnie ich osiągnięcia teoretyczne wzbo gacając je własnymi doświadczeniami historycznego okresu budownictwa socjalistycznego i drugiej wojny światowej, która — największa z wojen ludzkich, była decydującym starciem dwóch ustroików i dwóch epok. Wyprowadził zwycięsko socjalizm z tego starcia i przekształcił go w potęgę niezwyciężoną. Jest wodzem i natchnieniem partii, którą tworzył wraz z Leninem — partii, która zbudowała socjalizm, najsilniejszej partii światowego proletariatu, jego stalowej i niezlomnej awangardy.

Dla klasy robotniczej całego świata imię Stalina wiąże się jak najściślej z wiarą w zwycięstwo, w zwycięstwo sprawy robotniczej, w zwycięstwo nowej epoki w dziejach ludzkich. Właśnie zwycięstwo sprawy robotniczej jest początkiem tej nowej epoki. Dzięki zwycięstwu sprawy robotniczej imię Stalina, wyrosło w walce klasowej, przeobraziło się w zdobycz ogólnoludzką — stało się ono potężną ostoją nowej ery dziejowej — ery socjalizmu.

Dlatego dziś 70 rocznica urodzin towarzysza Stalina budzi wzruszenie w sercach olbrzymiej większości ludzi pracy na całym świecie

Józef Stalin na czele walki o pokój

Z IMIENIEM towarzysza Stalina wiąże cała postępową ludzkość, wszystkie miłujące wolność narody nadzieje na dłu gotowały pokój. Jego nieustępliwość w walce o pokój, Jego twarda, zdecydowana postawa i szlachetne męstwo służą jako przykład i wzór bojownikom o pokój na całym świecie.

Stalin, kierownik potężnego mocarstwa socjalistycznego, które narodziło się i wyrosło z walki narodów Rosji o wolność i pokój, tak określił zadania radzieckiej polityki zagranicznej:

„Jest to polityka zachowania pokoju i wzmożenia stosunków handlowych ze wszystkimi krajami. Związek Radziecki nie ma zamiaru zagrażać komukolwiek — ani tym bardziej — napaść na kogokolwiek. Jesteśmy za pokojem i bronimy sprawy pokoju, ale nie boimy się i gotowi jesteśmy odpowiedzieć ciosem na cios podżegaczy wojennych”.

Pokojowość — trwałym fundamentem radzieckiej polityki zagranicznej

TE jasne i sprecyzowane słowa pokojowości polityki radzieckiej zostały wypowiedziane przez towarzysza Stalina już w 1924 roku. Pokojowość polityki radzieckiej wypływa z najbardziej podstawowych założeń socjalistycznego ustroju w Związku Radzieckim i stanowi niewzruszony, trwały fundament radzieckiej polityki zagranicznej.

Pokojowa polityka Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, walczących pod przewodnictwem Związku Radzieckiego o postęp, pokój i wolność, wypływa z podstawowych i codziennych potrzeb narodów, dążących do jak najszybszego podniesienia swego dobrobytu materialnego, z dążeń narodów, pragnących stworzyć własny, nowy kulturalny byt, z głębokiego przekonania, że wszystkie te zadania będą wypełnione, jeżeli sfera napastników kapitalistycznych będzie trzymana na łańcuchu.

W okresie międzywojennym Związek Radziecki walczył uporczywie o pokój. Występował przeciw polityce, zmierzającej do uczynienia z Niemiec nowego arsenału zbrojnego w Europie, przeciw dławieniu ruchów narodowo-wyzwoleńczych w koloniach i państwach zależnych, wskazywał na niebezpieczeństwo wyścigu zbrojeń. ZSRR przystąpił do Ligi Narodów, aczkolwiek była ona tylko — przytaczając słowa Stalina — „miejscem demaskowania agresorów i pewnym, aczkolwiek słabym instrumentem pokoju, który może wpłynąć hamująco na rozpętanie wojny”.

Delegacja radziecka w Lidze Narodów wyzyskała w pełni i ten instrument, występując w niej zdecydowanie przeciw agresywnej polityce Niemiec i Włoch, polityce nieinterwencji w Hiszpanii, zaborem planom Japonii. Polityce dwustronnych sojuszów przeciwstawia Z.S.R.R. system bezpieczeństwa zbiorowego, ostrzegając, że nowa zawierucha wojenna może zakończyć

się tylko klęską tych, którzy narzuciliby światu wojnę. O tych to czasach Stalin mówił:

„Wśród wzbierających fal za burzeń gospodarczych i polityczno — wojskowych katastrof, Związek Radziecki stoi sam jeden jako potężna skala, prowadząc dalej swoją pracę socjalistycznego budownictwa i swoją walkę o zachowanie pokoju”.

Pod kierownictwem towarzysza Stalina Związek Radziecki — jedyne państwo na świecie — walczył przeciwko haniebnym polityce Monachium.

Zwycięstwo Związku Radzieckiego w drugiej wojnie światowej wykazało ponad wszelką wątpliwość wyższość ustroju socjalistycznego nad gospodarką kapitalistyczną. Tylko w ustroju socjalistycznym było możliwe zmobilizowanie wszystkich rezerw materialnych i ich całkowite wykorzystanie w walce z hitlerowskim napastnikiem. Tylko w ustroju socjalistycznym mógł naród z tak bohaterką ofiarnością i samopoświęceniem oddać wszystkie siły w obronę ojczyzny.

Stalin — organizator i twórca zwycięstwa nad faszyzmem

WOJNA obecna — mówił Stalin — potwierdziła ze szczególną dobitnością słowa Lenina, że wojna jest wszechstronną próbą wszystkich ma-

terialnych i moralnych sił każdego narodu. Doświadczenie wojny uczy, że ustrój radziecki okazał się nie tylko lepszą formą organizacji gospodarczego i kulturalnego rozwoju kraju w latach budownictwa pokojowego, lecz również najlepszą formą mobilizacji wszystkich sił narodu przeciwko

wrogowi w okresie wojny”.

Związek Radziecki wyszedł z wojny — nie osłabiony — lecz jeszcze silniejszy i jeszcze bardziej wzmocniony. Żaden kraj nie miał i nie ma takiego autorytetu w masach ludowych, jak Związek Radziecki. Żaden człowiek nie zdobył sobie takiego autorytetu, jak towarzysza Stalin — organizator i twórca zwycięstwa nad faszyzmem.

Jeszcze podczas wojny, gdy kładziono fundamenty pod gmach przyszłej organizacji świata —

towarzysz Stalin wybiegał myślą w przyszłość mówiąc:

„Czyż można liczyć na to, że działalność tej międzynarodowej organizacji będzie dość skuteczna? Będzie ona skuteczna na jeżeli wielkie mocarstwa, które na swoich ramionach nosiły główny ciężar wojny przeciw hitlerowskim Niemcom, będą w dalszym ciągu współpracowały w duchu jedno myślności i porozumienia. Nie będzie skuteczna jeśli ten konieczny warunek zostanie naruszony”.

Rządy Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii nie chcą jednak współpracy ze Związkiem Radzieckim nad utrwaleniem pokoju. Jeszcze podczas wojny Churchill i jego amerykańscy kompani przygotowywali plany imperialistycznej koalicji przeciw swemu radzieckiemu sojusznikowi.

„Porozumienie — powiedział Stalin w wywiadzie udzielonym „Prawdzie” — nie jest na rękę podżegaczom wojennym, bo odbiera rację bytu ich agresywnej polityce”.

Zakulisowym awanturczym planom imperialistycznych agresorów, Związek Radziecki przeciwstawił jawną, zdecydowaną politykę pokojową. W rozmowie z amerykańskim politykiem, Stassenem w 1947 r. Stalin oświadczył „Dla współpracy nie jest potrzebne, aby narody miały jednakowe systemy. Trzeba szanować systemy, obrane przez

narody. Tylko pod tym warunkiem możliwa jest współpraca”.

W rok później w liście do Henry Wallace'a Stalin raz jeszcze zwracając się bezpośrednio do narodu amerykańskiego powiedział: „Rząd radziecki wierzy, że mimo różnic w systemach ekonomicznym i ideologicznym współistnienie tych systemów i pokojowe rozwiązanie różnic między Stanami Zjednoczonymi a Związkiem Radzieckim jest nie tylko możliwe, ale absolutnie konieczne w interesie powszechnego pokoju”.

Jednakże koła kierownicze Stanów Zjednoczonych sabotowały wszelkie próby dojścia do porozumienia. Kapitałści lekają się pokojowego współzawodnictwa z socjalizmem, albowiem tak stwierdził Stalin: „system radziecki daje takie możliwości szybkiego postępu, o jakich nie może marzyć żaden z krajów kapitalistycznych”.

Wokół ZSRR skupiły się miliony ludzi pragnących pokoju

W STYCZNIU 1949 r., gdy potężna ofensywa pokojowa ogarnęła cały świat i gdy nawet koła rządzące Stanów Zjednoczonych musiały uczynić pewne gesty pokojowe, towarzysza Stalin w wywiadzie udzielonym korespondentowi amerykańskiej agencji prasowej ponownie stwierdził gotowość Rządu Radzieckiego „współpracy z Rządem Stanów Zjednoczonych w podjęciu rokowań skierowanych ku urzeczywistnieniu paktu pokoju i prowadzących do stopniowego rozbrojenia”.

Propozycja paktu pokoju, przedłożona przez delegację radziecką na Zgromadzeniu Ogólnym Narodów Zjednoczonych, została odrzucona przez większość pro-amerykańską. Ale jest rzeczą oczywistą, że polityka awantur wojennych nie rokuje imperialistom nic prócz katastrofy. Demokratyczne siły świata rosną bez porównania szybciej, niż ciemne moce podżegaczy wojennych. Układ sił na arenie międzynarodowej zmienił się radykalnie i zmienia się nadal na korzyść obozu demokracji i socjalizmu.

O wroście i umocnieniu tego obozu świadczy przede wszystkim wzrost potęgi Związku Radzieckiego, stojącego na czele obozu anty-imperialistycznego i wokół którego zmotywizowały się setki milionów ludzi nienawidzących wojny i pragnących pokoju. Jakże prawdziwe są słowa Stalina, który na pytanie, jaki obrót może przybrać polityka podżegaczy wojennych, odpowiedział:

„Wszystko to może się skończyć tylko haniebnym fiaskiem podżegaczy wojennych. Zbyt żywe są w pamięci narodów potworności niedawnej wojny i zbyt wielkie są siły, stojące na straży pokoju, by uczniowie Churchilla w dziedzinie agresji mogli te siły przezwyciężyć i skierować świat na drogę wojny”.

Narody całego świata wiedzą dobrze jak należy cenić słowa Wielkiego Stalina. W naszej epoce imię Stalina — Lenina dnia dzisiejszego — stało się dla milionów prostych ludzi na całym świecie jasnym symbolem i niezwykłym sztandarem w walce o trwały pokój przeciwko imperialistycznym podżegaczom do nowej wojny.

Illa Erenburg

Wielkie uczucia

„Prawda” zamieszcza artykuł Illi Erenburga pt. „Wielkie uczucia”. W artykule czytamy:

„Niedawno byłem w Rzymie. Wieczorem na ogromny plac przyszedł zwoleńczy pokój — sto tysięcy Rzymian. Przemawiano w różnych językach. A gdy później robotnicy zapalili pochodnie, ujrzałem obok przastarego muru laterańskiego portret Stalina. Migające bliski pochodni oświetlały ciepłym blaskiem dobrze znane rysy. Ludzie rozchodzili się do domów z nową nadzieją w sercach: że świat domościami, że Stalin obroni pokój.

Stratedzy amerykańscy, snując plany nowej zbrodniczej rzezi obliczają ilość dywizji, bombowców, zapasy bomb. Jedni z nich twierdzą, że wszystko zależy od lotnictwa, inni, ostroźniejsi, radzą podkarmić i uzbroić najmitów europejskich. I cóż powstrzyma tych szaleńców? Nie tylko wielkie rozmiary naszego kraju, nie tylko braterskie uczucia, jakie żywimy wobec nas rozmaite narody, nie tylko siła naszej armii, prace naszych uczonych, lecz również panieć o

tym, jak haniebnym koniec spotkał tych, którzy napadli na nas zniechęca, korzystając ze swej chwilowej przewagi technicznej, a którzy rozbili się o żywy mur narodu radzieckiego, o pancerz duchowy naszych ludzi, o wytrwałość i oporność, wolę i siłę Stalina.

Stalin jest dla milionów prostych ludzi człowiekiem bliskim. Wielokrotnie byłem świadkiem przejawów tej szczerzej, serdecznej miłości. „Chciałbym wystrugać dla Stalina wyśmienitą fajkę” — mówi stary Norweg z Lillanhamer. Robotnicy fabryki win w Burgundii, wczorajsi partyzanci, powiedzieli mi: „Najlepsze butelki rezerwujemy dla Stalina, może kiedyś spróbuje on naszego wina”.

Kiedy wojska radzieckie wyzwalały Białoruś, korespondent wojenny opowiadał ludności o pracy Stalina w czasie wojny. Stara kołchoznica słuchała uważnie, a potem załamała ręce: „a kiedyż on śpi, przecież musi odpocząć”. W Rzymie rozentuzjuszowany młody chłopak powiedział mi: „nie zapomnij powiedzieć towarzyszowi Stalinowi po-

zdrowienia od murarzy”. Inny syknął na niego: „czyż można go niepokoić? Przecież jest tylko jeden Stalin na świecie”.

Stalin otrzymuje zewsząd podarki. Pewna Francuzka, której córeczkę rozstrzelali faszyci, posłała Stalinowi jedyną pamiątkę po dziecku: czapeczkę. Takiego podarunku nikt jeszcze nie otrzymał i nie ma miary, która mogłaby określić taką miłość.

W czasie burzliwej pogody na morzu, u steru staje kapitan. Ludzie pracują lub odpoczywają, spoglądają na gwiazdy lub zajmują się lekturą. A na mostku, na wieżach stoi kapitan, wpatrując się w ciemną noc. Wielką jest jego odpowiedzialność, wielkie jego zadanie. Często myślę o człowieku, który wziął na swe barki ogromne brzemie, myślę o trudnościach, o męstwie, wielkości. Na świecie szaleje wiele wichrów. Ludzie pracują, sadzą jabłonie, kołyszą do snu dzieci, czytają wiersze lub też spokojnie śpią. A on stoi u steru.